

BOBORY ZOLTÁN

KENYÉR ÉS FEGYVER

Hányszor, de hányszor hivatkoztak, hivatkoznak, hivatkozunk az emberiség és az emberiség elleni bűntettekre.

Aki tisztában van a fogalmakkal, s aki nem, mindkét eset hallatán, olvasásakor „megnyomja a gombot”: Egyetértek. Aki vét, bűnt követ el az Ember ellen, ellenünk, saját maga ellen, elítélni, büntetni, szankcionálni, elhallgattatni kell. Ne folytathassa tovább. Bonyolult ügy? Dehogya...

Először is mi a különbség a két fogalom és a gyakorlat között.

Az emberiség ellen elkövetett bűncselekmények büntetése viszonylag újkeletű szabályozás. 1945-ben a győztes hatalmaknak nem volt jogi alapja a béke elleni és háborús bűncselekmények büntetésére, ha azokat egy állam nem ellenséges polgárok ellen, hanem saját állampolgáraival szemben követte el.

1968-ban a New York-i konvenció fogalmazódott meg, hogy az emberiség elleni bűntett soha nem évül el, a háborús rémtetthez hasonlóan.

Harminc évvel később, 1998-ban, a 120 állam részvételével rendezett konferencián elfogadták az ún. római statútumot, ami a népirtás, a háborús bűntettek mellett nemzetközi szinten szabályozta az emberiség elleni bűntettet is. Három bíróság alapokmánya szerint az emberiség elleni bűntettet nemcsak a háború idején, hanem békeidőben is elkövetik.

Manapság nincs nap, nincs híradás, ami ne számolna be az újkori világfelfordulásról, a migrációról, nevezzük menekülésnek, újkori népvándorlásnak, tömeges otthon-, hazateremtésnek, szociális segítségnyújtásnak, humánus kötelességnek, bárminek.

Aki tisztában van az okokkal, a sötét háttérerők tevékenységével, érdekekkel, a sátáni és mammoni indítékokkal, s aki egyáltalán nincs, az is láthatja naponta, a nap minden másra hivatott pillanatában a tengeren életveszélyben hanykolódó lélekvesztők „utasainak” kétségbeesett tekintetét, a halál közelségében vívódó, reményvesztett emberek arcát. A segítségért könyörgő szemüket... A döbbenetes kérdés bennük: Mi lesz velünk? Mi vár ránk? Az, ami miatt otthagytuk otthonainkat, szülőházainkat, szeretteinket, szüleinket? Akár gyerekeinket? Uram...!

Minek reményében tették ezt, s keltek erre az útra, ami – egyszer csak megvilágosodik – nem is az új, boldogabb Életet jelenti számukra, hanem...?

A jobb esetben menekülttábor, magaláztatásokat, cipőpucolást, liftezést, konyhai munkát, utcaseprést. Vagy a bűnözést, a visszatoloncolás semmihez

sem hasonlítható, halálíg tartó fájalmát. Mindezt a humánus, a szolidaritás szivárványfényében. Szenvedsz te is!

De vajon te nem fogsz-e jobban szenvedni, ha körötte lassan megváltozik a világ, hiszen olyanná akarják tenni, mint amiből eljöttek, s talán nem is az igazi vallásukkal – mert az azért más...

Bárhogyan, a kérdés elkerülhetetlen, már csak a feltámadó félelmeink miatt is. Mi lesz belőlük, micsoda gyűlöletek szabadulnak fel idővel? S mibe, miféle létbe kényszerülnek bele a jöttek és a befogadó áldozatok?

Kapaszkodj meg, és jusson eszedbe: Észak-Korea, Afganisztán, Szómália, Líbia, Pakisztán, Szudán, Eritrea, Jemen, India. A 245 millió üldözött keresztény. Idővel ki lesz az üldözött...?

A válasz idő kérdése? Csak az Emberen múlik.

Lehet-e csodálkozni, hogy sokan már a bibliai fordulatot vizionálják. Egyre többen már az unokáik jövőjéért aggódva élnek napjaikat vagy álmodják éjszakai álmaikat. Álmodjuk. Te is, én is.

Akik ezt előidézték és főnntartják, kérdezem, nem emberiség, emberiség elleni büntetést követnek el? Népiirtást, háborús büntetést? Országokat megsemmisítve, földönfutóvá tenni népeket? Nagyon halkan kérdezem: a „Harmadikat”? Félek, ez már az... S akik ezt zászlajukra tűzték, mit cselekszenek? Részesek...?

Nem kell ragozni. Fogalmazza meg mindenki magában a választ. Mert csak erre van az egyszerű európai embernek lehetősége. Egyelőre.

Talán eljön az az idő, amikor – lehetséges, hogy az utolsó pillanatban – Európa haláltusája előtt megtalálja önmagát, s megmenti önmagát.

Addig marad az egyre gyengülő remény a templomtornyaink keresztjei alatt. S a mi Istenünk segítségével a megvilágosodás: Mit tehetünk mi, az európai ember, s mi, magyarok?

Ébredjünk rá: Olyan fegyverrel és municióval kell megvívni létharcunkat, ami van, s ami legféltettebb kincsünk. A menedék. A Nyelvünk, ez a világsodája, és a Kultúránk.

Az ébredés az, ha ezt megértettük és megértetjük. A tetovált elménk és lelkünk visszanyeri azt a tisztaságát, amit a Jóisten nekünk adott, s ami fölött a Napbaöltözött Anyánk örökdik. Ha tudunk hozzá imával fordulni.

Sok példa van arra, hogy a történelmi viharainkban, amikor kellett, előkerültek a régi, pincékbe, padlásra rejtett fegyverek. S a szárazon tartott munició.

Ami ma betű, írás, zene, ennek a Kárpát-hazának az ezer színe. S java...

Fegyverbe! Nyelvünkkel, kultúránkkal – magyar! Nyelvünkért, kultúránkért, jövőnkért – magyarok!